

napísal **Slavomír Szabó**

Som diabol. Ako sa cítite? Príjemne, pohodlne? Alebo tomu tak bolo aspoň doposiaľ, kým som vás oslovil? Nie, nemusíte sa ľakať. Neublížim vám. Ani po vás nič nechcem. Možno neskôr. Zatiaľ len túžim byť vypočutý, a potom vám azda vyrozprávam príbeh. Som takmer dokonalý ako všetci anjeli, lebo aj my diabli sme kedysi boli anjelmi, než nás ten vami obdivovaný vládca sveta zvrhol z miesta, ktoré vy nazývate nebesá. Vládca sveta? No, nechajme to tak. Musím predsa hovoriť vašou rečou, aby ste mi rozumeli. Ale ak by bol naozaj všemocným pánom a my, padlí anjeli, jeho nepriatelia, nezničil by nás už dávno? Áno, máme tu svoje miesto. A prosím, nedušujte sa, že ma nechcete počúvať. Že tomu bráni vaše presvedčenie. Kam siahajú jeho hranice? Veď ich môžem ľahko rozbiť, zničiť.

Ak treba, dokážem vás osloviť množstvom príkladov, ktoré narušia istoty vášho bytia. Predstavte si len, že by pred vás postavili neznámeho človeka. Potom by vám povedali, že sa môžete rozhodnúť. Alebo si necháte odřať jednu ruku, alebo toho človeka zabijú. Ako by ste sa zachovali? Ani nemusím hádať. Veď ruka je potrebná, nebudete predsa do konca života chodiť ako kripel! A potom? Po živote? Ak veríte, že po smrti máte nádej na večnú blaženosť a za obeť svojej ruky by ste sa dostali do neba, nemôžete zaváhať ani na chvíľku. Mali by ste vystrieť rameno, nech si len tnú, pretože vám vaša viera hovorí, že tých niekoľko desaťročí života je zanedbateľná časť oproti večnosti, či večnej blaženosti, čo vás očakáva na nebesiach. Ale urobili by ste tak? Kto z vás by si v danej chvíli pomyslel na to známe „miluj svojho blížneho ako seba samého“? Kto z vás by sa nechal zmrzačiť, aby dodržal toto prikázanie, pretože ruka je menej ako ľudský život? Cítili by ste len jedno; ruka je vaša a ten život cudzí. Nie, vy moju moc nemôžete ohroziť, i keď možno v duchu nadávate, že takýto príklad je zvrhlý, odporný, úplne chorý nápad, čo mohol dostať iba samotný diabol. A čo iné ste odo mňa čakali? Tak ma počúvajte, veď my už máme mnoho spoločného. Pomáhate mi. Skoro všetci mi pomáhajú. Najmä tí, čo žijú v prepychu, no dušujú sa, akú prechovávajú úctu a obdiv voči

chudobe Kristovej, hoc dávno podľahli tomu, čo tvorí jedno z mojich silných lákadiel. Ním je mamona. Áno, je krásne vlastniť hromadu vecí, tešiť sa z nich, užívať si nadbytok. Vždy sa do sýtosti nasmejem, keď vidím mamonárov, ako citujú biblické verše. Napríklad ten, že skôr prejde ľava uchom ihly, ako sa boháč dostane do kráľovstva nebeského. Nie je to zábavné? Kto z nich, kto z vás by predal svoj dom, aby si kúpil menší a peniaze rozdal chorým a chudobným? Ja určite nie! Že ani vy? Vidíte, pomaly nachádzame spoločnú reč.

Nebojte sa, že načúvaním mojich slov sa dostanete do pokušenia. Niežeby vám to nehrozilo, ale ja vás nepotrebujem presviedčať. Beztak idete v mojich stopách bez toho, aby ste tak konali vedome. Je vari aj pre vás lákavé obetovať svoj život ideálom, ktoré vám odopierajú slasti a pôžitky? Viera, oddanosť, na čom to všetko zakladáte? Všetci poznáme mnoho príkladov, keď si zlo prerazilo cestu tým najdrsnejším spôsobom. Keď krivdy jedných prinášali výhody iným, utrpenie, bolesť a beznádej jednej strany umožnili rozkvet a moc novej sily a nehovorte mi, že to bola vždy a všetko len moja vina. Veď koľko vojen vzniklo práve na náboženských sporoch? Koľko nádejí vyhaslo? Nespočetné rady mužov vykrvácali v ukrutných mukách, vdovy a siroty trpeli do konca života. Dejiny píše vždy víťaz. Víťaz má dostatok peňazí a sily najať si tých najlepších filozofov a spisovateľov, čo vedia ostatným vnútiť nový pohľad, aby zlo vyzeralo ako cnosť, brutalita ako odvážna cesta a zabíjanie ako sväté poslanie. Na takúto zmenu stačí jediné. Nemať svedomie. A potom môžete nasávať pocit moci z plných pľúc. Lebo nekontrolovaná moc, to je popri mamone môj druhý tromf.

[celý príbeh si môžete prečítať na stránkach L. S. Pravé orechové](#)

{jcomments on}